

HECE TAŞLARI

aylık şiir dergisi

73.on5mart2021

hece taşları

aylık şiir dergisi

yayın yönetmeni

tayyib atmaca

son okuma

metin özarslan

kapak fotoğrafı

yasin mortaş

muhabbet yeri

haydarbey mh. 32077. sokak
armada/2 d blok nu: 6
onikişubat / kahramanmaraş

0535 391 92 50

hecetaslaridergisi@gmail.com

73. sayı 15 Mart 2021

issn 2149-4509. (e-dergi)

BU SAYIDA

● Ahmet Tevfik Ozan / Bir Nurlu Rüya
Bir Ömre Nazar / Bir Kilim Yaydım

● Dr. Mehmet Güneş /
Gönül Semâmızdan Bir Yıldız Daha Kaydı
Dr. Ahmet Tevfik Ozan Hakk'a Yürüdü

● Osman Fermanoğlu/ Danışır

● İsmail Bingöl/
Vurgun Bir Yüreğin Yankısıdır
Bu Benim Çektiğim Dil Yaresidir

● Mustafa Nejat Sefercioğlu / Rüya

● Ali Kemal Mutlu / Söylence

● Mustafa Pınarbaşı / Nesin Sen

● Mustafa Erhan Ak /
Serbest Şiirde İç Kafiye/1
Sürgün Ülkeden Başkentler Başkentine

● Erhan Çapraz / Hayal

● Sebahattin Karadaş/ Kayboldu Bizde

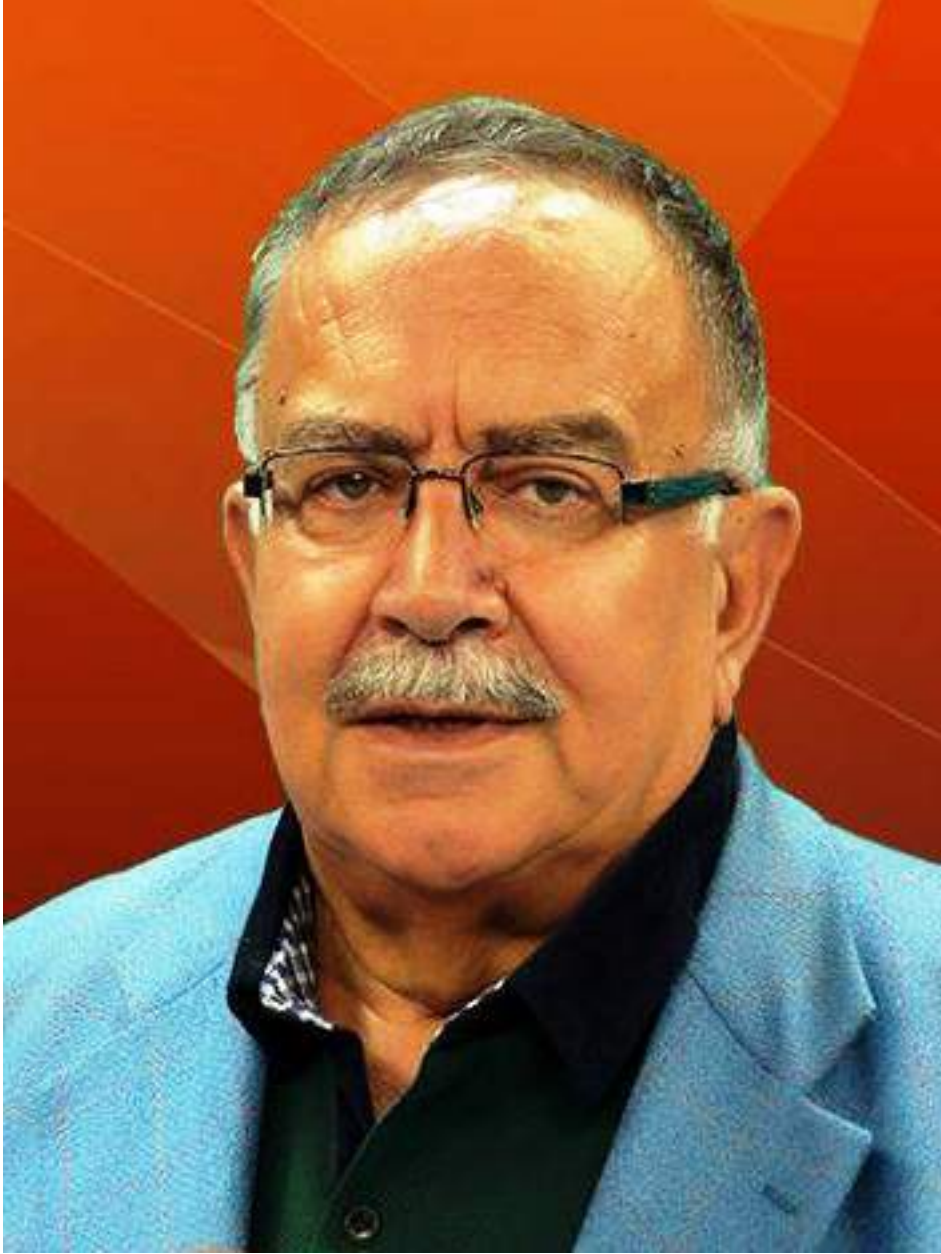
● Metin Özarslan / Yetim - Öksüz

Rahmet ve Minnetle

Ahmet Tevfik Ozan

15 Ocak 1953- 15 Ocak 2012

● Ahmet Tevfik Ozan

Bir Nurlu Rüya

Dönerim, dağlar döner; göklerde sıra sıra
Turnalar, çığlık çığlık; bir rüya gibi geçer...
Gittikleri diyarlar, bir esrarlı hatıra
Anlatmasam bir türlü; anlatsam, deli derler...

Orda güneş, gökkuşağı kanıyor
Balıkları göklerde; kuşları, denizlerde...
Ecel, sessiz ve mahcup; kapıları çalıyor;
"İşte kanatlar burda, takacaklar nerede?.."

Hayaller, ufukları dizginlemiş de, gece;
Rüyalar ülkesine; doludizgin, akın var...
Bir rüya, yaşanmadan yaşanan bir bilmece..
Sahi, sahi; bir ömür, rüyama nasıl sığar?

Vadiler, dağlar boyu bir sükût, duyuyorum;
Nefes alsam derinden, dağlarda akisleri...
Geçen dakikaları, sessizce öpüyorum;
Sükûtun, belki kalır; dudağımda izleri...

Dönerim, dağlar döner; göklerde sıra sıra
Turnalar, çığlık çığlık; bir rüya gibi geçer...
Gittikleri diyarlar, bir esrarlı hatıra
Anlatmasam bir türlü; anlatsam, deli derler...

● Ahmet Tevfik Ozan

Bir Ömre Nazar

Hangi taştan yontulmuş, şu garip kafatasım?
Kâinat zerre zerre içinde raks ediyor...
Buzları tutuşturan bir alev, ihtirasım
Çılgılığım, yıldızlardan fezaya aksediyor...

Güz gelmiş; yaprak değil, dökülen hayallerdir
Dün ölmüş, hal perişan, yarın elbet ölecek!
Ortasında zavallı, ben; zavallı, nedendir?
Hüngür hüngür ağlasam, her şey bana gülecek...

Zaman; yanımda akan berrak, sessiz bir nehir...
Kenarında oturup beklesem mi diyorum?
Rabbim'in nizamı bu, bir nurlu kayık gelir
İstesem, istemesem bu günü bekliyorum.

Okunmamış bir mektup, yar diyerek koşuyor
Semaya hançer hançer fışkıran alevlere...
Batan gün, ötelerden bir haber mi taşıyor?
Niçin çıkar sokaklar, taş yürekli evlere?

Beyaz bir bulut, akan; bir bitmez yeşil deniz
İki yanımdan her gün, hayallerle haşre dek...
Bu nurani âlem ne? Biz, ya Rabbi nerdeyiz?
Hakikatı emziren rüya ne gün bitecek ..

● Ahmet Tevfik Ozan

Bir Kilim Yaydım

Sevincim, gönlümden önce büyüyor;
Nere baksam, nere gitsem; aynı göz!
Her şey beni, benden iyi biliyor;
Her dumanın yüreğinde, aynı köz!

Bir kilim yaydım ki, yeşilden yeşil!
Her ezan, her seher; inci yağdırır!
Her secde anında, gönül rüzgârı
Yalnız gecelere, yıldız kaldırır!..

Yâ Rabbi, verdiğin nimete şükür;
İftar sofrasının bereketine!..
Seçtim, duaların en güzelini;
Türk'ün zincirlenmiş memleketine! ...

Rahmetin bir deniz, damla şükürümüz.
Söylenmeden, dilde kaldı türkümüz!..
Kayık yaptık, kubbelerden ne çıkar:
Karşı sahillerde kaldı ülkümüz!..

Kabzalar Yavuz'un teriyle ıslak;
Çiçekler, nallarla boğuşmaktadır!
Ve hasret, gecenin bir köşesinden
Sabahın bağrına uçuşmaktadır!..

Sevincim, gönlümden önce büyüyor;
Nere baksam, nere gitsem; aynı göz!
Her şey beni, benden iyi biliyor;
Her dumanın yüreğinde, aynı köz!..

● Osman Fermanoğlu

[T. Türkçesi: M. Özarslan]

Taşınır

Ne yaptım ki, neyim kala,
Gövdemde boş can taşınır.
Yurt-yuvasız düşer yola,
Gece geçer, tan taşınır.

Dilim anahtarsız kilit,
Açılmayan arsız kilit?!
Gönlümde sönen son ümit,
Gözlerimde kan taşınır.

Gelen gelir hep baş alır,
Ömür ecelden borç alır.
Suçsuz olanlar suç alır,
Suçlular yan yan taşınır.

Günün biri ne, üçü ne?
Her gün aynıdır göçene.
Katılır derviş göçüne,
Taht-ı Süleyman taşınır.

Yeşerse açsa dert gülü,
Arısı alamaz balı..
Çölümde yüz melek ölü,
İçimde Osman taşınır.

Gönül Semâmımızdan Bir Yıldız Daha Kaydı Dr. Ahmet Tevfik Ozan Hakk'a Yürüdü

*“Bir merhaleden güneşle deryâ görünür,
Bir merhaleden her iki dünya görünür,
Son merhale bir fasl-ı hazandır ki sürer;
Geçmiş gelecek, cümlesi rü'yâ görünür.”¹*

İnsan; “yetim-i akran” olmanın ne demek olduğunu, gün akşama yaslanınca çok daha iyi anlıyor. “Hayata berâber başladığımız”² dostlarla yollarımız bir bir ayrılıyor. 70’li yılların o çok zor şartlarında “Din ü devlet, mülk ü millet” için mücadele bayrağını birlikte yükselttiğimiz arkadaşlarımız;

*Gelir bir bir, gider bir bir, kalır Bir;
Gelen durmaz, giden gelmez bu bir sır.”³*

hükümünce birbiri ardından Âhiret Yurdu’na göçüyor.

“Onlar” diye tesmiye ettiğimiz; başı dik, alnı ak ve sevdâsı Hakk olan, “Kevser akan ‘Gül’ kokan”⁴; Anadolu’nun alın teri, “Bu Ülke”nin “yerli”leri, Türkün yürek sesi, Türk Dünyası’nın beşik kertmesi ve ideâlizmin son efsânesi olan “Bizim Çocuklar” da artık gönül semâlarımızdan bir yıldız gibi kayıp gidiyor. Bu dünya hayâtına vedâ edip “Meçhûle giden bir gemi”ye⁵ binen gönüldaşlarımız “Gittikçe Artan Yalnızlığımız”⁶ yeni bir yalnızlık daha ekliyor... “Kûs-i rihlet”⁷ çalınca, sararan yapraklar düşüyor dalından. Bizler; eksik günlerimizi tamamlamayı beklerken, vakti gelenler hicret ediyor bu hayat masalından. Fuzûlî’nin:

*“Gelin ey ehl-i hakikat, çıkalım dünyadan
Gayrı yerler görelim, özge safâlar sürelim...”*

dizelerinde ifâde ettiği gibi; ten kafesi açılırken; can kuşu hürriyete kanat çırpıyor, gemilerin geçmediği sonsuz bir ummâna yol alıyor... Güneş gurûb ediyor, zaman birden kırılıyor ve âniden Bâkî Âleme bir kapı açılıyor. Herkes için, gün batıyor, söz bitiyor, kalp duruyor, ibre sona vuruyor... Âdemoğlu; kaçınılması aslâ mümkün olmayan başlangıcın sonuna ya da sonun başlangıcına vâsıl oluyor ve geriye “ömür” denilen “Yerin üstünde gö-

rüp geçirdiğimiz rü’yâ”⁸ kalıyor... “Her başlayan bitiyor, her gelen gidiyor, her yeni eskiyor, her tâze bayatlıyor, her yaşayan ölüyor, her şey zevâl buluyor ve sâdece ezeli ve ebedî olan Allah bâkî kalıyor.”⁹

Dede Korkut’un; “Gelimli gidimli dünyada, son ucu ölümlü dünya” diye ifâde ettiği bu fâni hayatta ölüm, “...Her nefsin mutlaka tadacağı...”¹⁰ ve inkârı katiyen mümkün olmayan apaçık bir hakikattir. Ölüm; ölümün öldüğü ebedî bir âlemde yaşanan rûhî bir hayattır. Ölüm, inancımıza göre sayılı nefeslerimize son noktayı koysa bile, ebedî dünyaya vâsıl olmamızı sağlayan bir mukadderattır. Ölüm; “..İnnâ lillâhi ve-innâ ileyhi râci’ün...”¹¹ emr-i İlâhî’sine icâbet etmekle başlayan bir vuslattır. Ölüm; Âhiret hayatının başlangıcı olan berzâh-kabir- âleminin giriş kapısında ölümsüzlük için alınan bir berattır. Ölüm; her lahzâ kendisini bize hatırlatan, ama bizim bir türlü idrâk edemediğimiz “En büyük vâz ü nasihattir.” Ölüm, duymak istemesek de duymak mecbûriyetinde olduğumuz bir nidâdır. Ölüm, “vakitsiz geldi” desek de; boyun eğmek mecbûriyetinde kaldığımız bir vedâdır. Ölüm; herkesin ödemek mükellefiyetinde olduğu bir borcu edâdır. Ölüm; “Ta haşre kadar sürecek / Bir şeb-i yeldâdır.”¹² Ölüm, aslında bir “elvedâ” değil, yeni bir hayâta “merhabâ”dır...

İşte; “Ölümü de öldüren Rabbe secdeler olsun!”¹³ diyerek can emânetini teslim etmek ve ölümsüzlük diyârı olan vatan-ı aslisine kavuşmak için Dr. Ahmet Tevfik Ozan da bir mübarek Cuma günü “İrci’i!”^{14*} emrine icâbet etti... Ozan; bir şiirinde;

*“Şâir ne ki hüznün, akşamla giden ömre yanarsın?
Gurûbunda güneşin, bin sabah müjdesi var!*

Sen hasret pınarıyla Sevgili’ye kanarsın

Ve sana kabristanlar; kış da, binlerce bahar!..”¹⁵

dediği ve “Ölüm şerbetiyle bize can gelir”¹⁶ dizesiyle vasfettiği Bâkî Âlem’de yeniden hayat bulmak için Hakk’a yürüdü.

1 Yahyâ Kemâl Beyatlı, *Rübâiler*, 39; İstanbul Fetih Cemiyeti Yayınları, İstanbul, 2019.

2 Cahit Sıtkı Tarancı, *Seçmeler*, Otuz Beş Yaş Şiiri, 98; Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları, İstanbul, 1979.

3 İsmâil Hakkı Haksal Efendi’nin Cönkünden.

4 Nurullah Genç, *Rüveyda*, Rüveydâ, 65; Timaş Yayınları, İstanbul, 1995.

5 Yahyâ Kemâl Beyatlı, *Kendi Gök Kubbemiz*, Sessiz Gemi, 89; İstanbul Fetih Cemiyeti Yayınları, İstanbul, 2018.

6 Dr. Mehmet Güneş, *Gittikçe Artan Yalnızlığımız*, Cümle Yayınları, Ankara, 2015.

7 Göç davulu.

8 Faruk Nâfiz Çamlıbel; *Han Duvarları*, Sonsuz Rü’yâ, 191, M. Eğitim Gençlik ve Spor Bakanlığı Yayınları, İstanbul, 1988.

9 Sâlih Suroç, *Peygamberimizin Hayatı*, Hz. Âmine’nin Ebedî Âleme Göçü, 72-73; Nesil Yayınları, İstanbul, 2020.

10 Enbiyâ, 21/35; Ankebût, 29/57.

11 Bakara, 2/156; * “...Allah’tan geldik, dönüş yine O’nadır...”

12 Ali Akbaş, *Turna Göçü*, Şeb-i Yeldâ, 81; Bengü Yayınları, Ankara, 2011.

13 Necip Fâzıl Kısakürek, Çile, Müjde, 152; Büyük Doğu Yayınları, İstanbul, 1987.

14 Fecr, 89/28; * “Geri dön!”

15 Ahmet Tevfik Ozan, *Kâinat Şiiristan*, Ölümün Ölümü, 109; Batı Yayın Dağıtım, Elazığ, 2004.

16 Ahmet Tevfik Ozan, Şiirimin ABC’si, Bu Gönül, Bu Yürek, 91; Göl Kitap Yayıncılık, İstanbul, 2018.

Ahmet Tevfik Ozan, şâirin;

“Kurulu yayımdan çıktım,
Ok olur Sana gelirim.
Var olmak bu ise bıktım,
Yok olur Sana gelirim.”¹⁷

dediği gibi; 15 Ocak 2021 tarihinde, bir Elazığ ağtında; “Can ağrısı tesir etti koluma”¹⁸ diye târif edilen ânî bir kalp krizi neticesi dünya misâfirliğini tamamladı ve bir ikinci güneşi gibi birdenbire gurûb etti. O; yıllar önce yazdığı bir şiirinde ölümü;

“Ölüm, sen kar mısın şerbet tasında?
Sılada yârmısın gurbet yasında?
Ak oldun saçında taşıdım seni
Bir çiçek nar mısın dert ortasında?!..”¹⁹

diye târif etmiş ve “Kanadına gök değmemiş güvercinlerin”²⁰ yurduna sefer edeceğini dizelere dökmüştü. O; fânî dünyada bir yudum su içmektense, Cennet bahçelerindeki Kevser dolu şadırvanlardan kana kana nûş etmeyi arzuladı ve dünya zahmetinden Allah(c.c.)’ın rahmetine hicret ederek Rahmet-i Rahmân’a kavuştu.

O’nun “Sonsuzluğun Sâhibi”ne²¹ ulaşması, Sâdi Şîrâzî’nin;

“Öyle bir ömür geçir ki olsun;

Mevtin sana hande, halka mâtem”²² dediği gibi ona vuslat, bize hicrân oldu. Ahmet Tevfik Ozan; Cuma namazı sonrası medfûn olduğu Harput Mezarlığı’ndan, hâl diliyle;

“Bu dünyadan gider olduk
Kalanlara selâm olsun...”²³

derken, onu tanıyan ve hakkında istisnâsız hüsn-i şehâdet eden herkes; gözleri terleten bir melâl ve hazin bir teessür içinde kaldı. Çünkü Dr. Ahmet Tevfik Ozan, bizim; îmanına, ihlâsına, irfanına, insanlığına, ideâlistliğine, dürüstlüğüne, vatan ve millet sevdâsına her iki cihanda şahitlik edeceğimiz kelimenin kâmil mânâsıyla bir güzel insandı. Yüce Rabbimiz, Mahşer günü onu da bize şahit kılsın inşaAllah...

O; ismiyle müsemma, özü güzel, sözü güzel, yüzü güzel, gönlü güzel, istikâmet sâhibi muttakî bir Müslüman, ruhunun bütün hücrelerine kadar Türk, Yusufiyeli

çilekeş bir alperen, bir ömür “Türk-İslâm Ülküsü” için alın, zihin ve gönül teri dökken çok kıymetli bir şâir, hâzık bir hekim, vefâlî bir dost, kadirşinas bir ağabey, kültür çağlayanı bir deryâ dil, millî düşünce ufkuna sâhip bir münevver, sağduyulu bir Anadolu insanı, bu toprağın değerlerine yürekten bağlı bir ehl-i dil, nesli tükenmeye yüz tutan bir ahlâk numunesi, her hâliyle bir karakter âbidesi ve “Gül” kokulu bir El-Azîz beyefendisiydi. O; ömür defterinin her sayfasını; Muhabbet-i Rasûlullah, Muhabbetullah, Mârifetullah ve Aşkullah ile kaleme alan, “Sünnet sancağındaki îman” ve “Rahmet kucağındaki Sübhan yazısı”nı²⁴ ruhunun bütün hücrelerinde duyarak ömrünü tamamlayan, Allah (c.c.) hatırlarından daha üstün bir hatırı, vatan ve millet menfaatinden daha âlî bir menfaat olmadığını hâl-i hayâtında ortaya koyan ve hayatını îmanına şahit tutan altın kalpli bir gönül adamıydı...

Dr. Ahmet Tevfik Ozan, 1953 Elazığ / Harput doğumlu olup; ilk, orta ve lise öğrenimini memleketinde tamamlamış ve 1971 yılında Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesini kazanmıştır. Bizim neslin çok iyi bildiği gibi 70’li yıllar; Türkiye’de zemheriden başka bir mevsimin yaşanmadığı, Rusya’nın aziz Türkiye’mizi Sovyetlerin bir uydusu hâline getirebilmek için çok sinsi plânlar ve tehlikeli oyunlar tezgâhladığı yıllardı... 70’li yıllar Türk milletinin ateşle imtihan edildiği, anarşinin ve ölümün kol gezdiği, ülkemizin bir komünist ihtilâlin kucığına doğru sürüklendiği, zaaf içindeki devletin olanları sâdece seyredip hiçbir şey yap/a/madığı kan ve barut kokulu yıllardı... 12 Eylül öncesindeki yıllar; fakülte ve yüksekokulların özerkliğinden istifade eden ve dış güçler tarafından desteklenen komünist teröristlerin üniversiteleri bir anarşi üssü yapmak ve birer “kurtarılmış bölge” hâline getirmek için ideolojik amaçlı işgallerin, boykotların sahnelendiği ve “Devrim kanla yazılır” çığlıklarının zirvelere çıktığı yıllardı. Namluların kan kustuğu “siyah beyaz bir cinayet filmi” olan 70’li yılları şâir, şimdiki genç nesillere;

“Tepelerden kanlı aylar doğardı,
Dev ömürler bir namluya sığardı,
Saçlarımız bir gecede ağardı,
Sizler o günleri bilemezsiniz...
Gökler yağlı duman gibi pusardı,
Dağlar hançerlenmiş gibi susardı,
Yedi yönde yedi boran eserdî,
Sizler o günleri bilemezsiniz...”²⁵

dizeleriyle anlatıyordu. Devletin acziyet içinde olduğu ve ülkemizin ateş çemberinden geçtiği 1970’li yıllar; millî ve mânevî değerlerine bağlı fakir Anadolu çocuk-

17 Turgut Günay - Yetik Ozan, *Bütün Şiirleri*, Sana Gelirim, 17; Ötüken Neşriyat, İstanbul, 2018.

18 Hâfız Osman Öge’den alınan uşşak makamındaki bir Elazığ türküsü (Hüseyin Türküsü / Âkîf’in Ağdı).

19 Ahmet Tevfik Ozan, *Dağlar Ardı Şiirleri*, Bitmeyen Deniz, 93; Armoni Yayıncılık, İstanbul, 2002.

20 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Bitmeyen Deniz, 93.

21 Muhsin Yazıcıoğlu, *Gül’ün Şavkı*, Üşıyorum, 30; Alperen Yayınları, Ankara, 2009.

22 Hâfız-ı Şîrâzî

23 Yunus Emre, *Yunus Emre-Güldeste*, 194; Kültür Bakanlığı Yayınları, Ankara, 1990.

24 Abdurrahim Karakoç, *Kan Yazısı*, Kan Yazısı, 10-11; Ocak Yayınları, Ankara, 1984.

25 Orhan Seyfi Şirin, *Sizler O Günleri Bilemezsiniz*; <https://www.antoloji.com/orhan-seyfi-sirin/hayati/siirleri>

ların; üniversite tahsili yapmak için büyük şehirlere geldiği, hem öğrenimlerine devam etmek, hem de vatan ve bayrak düşmanı şer odakları karşısında yer almak için, Ahmet Yesevî(k.s.)'nin nefesiyle tütürülen “Ocak”larda buluştuğu, îman dâvâsı ve vatan müdafaası uğrunda taşın altına sadece elini değil; hem bileğini, hem de yüreğini koyduğu yıllardı... O yıllar; Türk milletinin mukadderatını mukaddes bir emânet olarak “*avuçlarında bir kor gibi taşıyan*” ve şâirin; “*Dağlar gibi gençlerdi, âlemde perişân oldular*” dediği ülkücü gençliğin; her türlü emperyalizme karşı Türk milliyetçiliği fikrini savunmak, Türkiye'nin Afganistan olmasını önlemek, son bağımsız Türk Devleti'ni yıktırmamak, Ezân-ı Muhammediye'yi dindirmemek, Ay Yıldızlı bayrağımızı göklerden indirmemek, millî bir şuur ve fiilî bir savunma hattı oluşturarak aziz vatanımıza sâhip çıkmak, için ülkücü hareketin içinde yer aldığı yıllardı... O yıllar; -şimdi artık birilerine “*hikâye*” gelen, fakat o zor günleri yaşayanların çok iyi bildiği gibi- “*fakültelerin birer kızıl karargâh olmasını önlemek*” ve “*öğrenimlerine devam edebilmek*” için milliyetçi-ülkücü gençlerin kızıl saldırılara karşı genç bedenlerini siper ederken, baharlarımıza kan damlayan çok çileli yıllardı... O yıllar; yaşlıları, kendi gelecekleri için tozpembe hayâller kurup, “*oyunda, oynaşta*” günlerini gün ederken, Türk milliyetçilerinin; Allah (c.c.), vatan ve bayrak aşkıyla gençliğini, okulunu, istikbâlini, kanını ve canını fedaya hazır olduğu, bütün ülkücülerin hedef tahtasına konulduğu, “*Onlar*”ın Türk-İslâm Ülküsü'nü savunduğu için; kurşunlandığı, yaralandığı, şehit edildiği, işkenceyle ve cezâeviyle imtihan edildiği yıllardı...

1971 yılında tıp eğitimi için Elazığ'dan Ankara'ya gelen, millî ve mânevî duyguları çok yüksek olan Ahmet Tevfik Ozan da Ülkücü Hareketin ön saflarında yer alıyordu. 1974 yılında Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Öğrenci Derneği Başkanı olan Ahmet Tevfik Ozan; “*öğrenci olayları*” (!) sebebiyle tutuklanarak 6 yıl mahkûmiyet almış ve Ankara, Kırşehir, Niğde hapisânelerinde, Medrese-i Yusûfiye'deki ülkücülere cezaevi başkanlığı yapmıştı.

1973 yılında Ege Üniversitesi Tıp Fakültesini kazanmış olan fakir de, ismen tanıdığı Ahmet Tevfik Ozan'la iki genç ülkücü tıbbiyeli olarak, onun Ankara Ulucanlar Cezâevi'nde yattığı yıllarından itibaren mektuplaşmaya başladı. Bu gıyâbî dostluk, fakirin 1979 yılında Erzurum Tortum'da hekim olarak mecbûrî hizmet yaptığı dönemde vicâhiye çevrildi. Gönül frekansımız ve ülkücülük anlayışımız bire bir aynı olan bu güzel insanla irtibatımız kırk yıldır artarak devam etti. Ahmet Ağabeyle; Erzurum'dan Kayseri'ye, Kayseri'den Elazığ'a, Elazığ'dan Yozgat'a uzanan ve Hakk'a yürümesine kadar devam eden kalbî muhabbetimiz hiç eksilmedi...

Ahmet Tevfik Ozan; 1978 yılında cezasını tamamladı

ve serbest bırakıldı. Hacettepe'de başlayan tıp eğitimine, Erzurum Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde devam etti. 12 Eylül 1980 askeri darbesinden sonra yine sorguya alındı ve bir süre Mamak Askeri Cezaevinde tutuklu kaldı. 1971 yılında Ankara'da başladığı üniversite eğitimi, “*üç ayrı tıp fakültesinde*” ikmâl etti ve 1986 yılında Erciyes Üniversitesi Gevher Nesibe Tıp Fakültesi'nden mezun oldu. İlk görevine Balıkesir İl Sağlık Müdürlüğünde başladı. Bilâhare Erzurum'daki tabip asteğmen olarak askerliğini bitirdi. 1990-93 yıllarında Kayseri İl Sağlık Müdür Yardımcılığı görevinde bulundu. O yıllarda Erciyes Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü'nde -fakirle birlikte- doktorasını tamamladı. 1995 yılından itibaren de yardımcı doçent unvanıyla Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde öğretim üyesi oldu. Fırat Üniversitesi'nin Sağlık, Kültür ve Spor Daire Başkanlığı ile Tıp Fakültesi Deontoloji Anabilim Dalı Başkanlığı görevlerini yürüttü ve 2020 yılının Eylül ayında da emekli oldu. Ve 15 Ocak 2021 Cuma günü geçirdiği bir kalp krizi sonucu Âlem-i Cemâl'e vuslat için Hakk'a yürüdü.

Meslekî çalışmalarının dışında, çok önemli bir şâir ve yazar olan, resim ve desen sanatıyla da iştigâl eden Dr. Ahmet Tevfik Ozan, çok yönlü bir erbâb-ı kalemdir. Şiire lise yıllarında başlayan Ahmet Tevfik Ozan'ın, 1977 yılından itibaren başta Türk Edebiyatı, Töre, Doğuş, Boğaziçi, Devlet, Hasret, Dîvan, Yağmur, Erciyes, Kültür Sanat, Yeni Düşünce, Konevi, Erguvan, Hedef, Gözyaşı, Mina, Çağrı, Nîzâm-ı Âlem, Ana ve Gergef gibi dergilerde üç yüzü aşkın şiiri neşredildi. Ayrıca çeşitli gazete ve dergilerde de makale, desen ve karikatürleri yayımlandı. 1994 yılında Struga Şiir Akşamları'na Türkiye'yi temsilen katıldı. 1998 yılında bu yana Türkiye Boks Federasyonu üyeliği ve Sağlık Kurulu temsilciliği de yaptı...

Nev'i şahsına münhasır bir şiir anlayışı olan, şiirde kendine özgü bir tarz oluşturan ve kalemi has şiirin ufuklarını hedefleyen Ahmet Tevfik Ozan'ın; *Kâinat Şiiristan*, *Dağlar Ardı Şiirleri*, *Şeyma Ceylan Yüreği* ve *Şiirimin ABC'si* isimli dört şiir kitabının yanında, deneme ve makalelerinden oluşan *Şiirden Taşan Sözler* adlı bir eseri ve *Taş ve Tebessüm* isimli bir de hâtıratı yayımlandı.

Dr. Ahmet Tevfik Ozan, Necip Fâzıl'ın;

“*Ne kervan kaldı ne at, hepsi silinip gitti, İyi insanlar iyi atlara binip gitti.*”²⁶

diye ifâde ettiği pek çok güzelliği şahsında cem etmiş bir güzel insandı. Ahmet Tevfik Ozan; yeni nesillerin “*numûne-i imtisâl bir insan*” olarak tanınması, -hadi gençlerin kullandığı tâbirle söyleyelim- “*rol model olarak*” örnek alması gereken; kâvî bir inanç, büyük bir ideâl ve çok güçlü bir irâde sâhibi olan bir karakter âbidesiydi O;

²⁶ Necip Fâzıl Kısakürek, Çile, Boş Ufuklar, 237.

sık sık “Taş Medrese”lerle kesişen çile harmanı hayatının bütün sıkıntılarına tebessümle bakmayı bilen, ideallerini ve ümidini hiçbir zaman kaybetmeyen ve çizgisinde zinhar kırıklık olmayan yılmaz bir dâvâ adamıydı. O; her zaman ve her şartta adâletle davranan, hiç kimseye haksızlık yapmayan ve haram yollara sapmayan, Hak dâvâsına haksız yollardan hizmet edil/e/meyeceğini çok iyi bilen bir ilke ve ahlâk numûnesiydi. O; inanç değerlerine aykırı davranarak hedefe varılsa bile âhır ve âkıbetin hayırlı olmayacağını, Hazreti Ömer(r.a.)’in dediği gibi; “*Haramda mutluluk arayanlara, mutluluğun haram olacağını*” hatırlanarak çıkarmayan; ayrıca haklı olmanın yetmediğini, yetmeyeceğini, haklı kalmanın daha da önemli olduğunu herkese gösteren çok dürüst, âdil ve kâmil bir şahsiyeti.

Bazı insanlar vardır, uzaktan devâsâ görünürler, yaklaştıkça azametini kaybederler, küçülüp giderler. Ama bazı kişiler de vardır ki, tanıdıkça, yakınlaştıkça gitgide büyüdüğü görür, tevâzuun zirvesindeki heybetine şâhitlik edersiniz. İşte Ahmet Tevfik Ozan da; yaklaştıkça büyüyen, yakınlaştıkça farklı pek çok özelliğinin farkına varılan, tanıdıkça güzellikleri daha çok ortaya çıkan, ona karşı duyulan muhabbet duygusu ziyâdesiyle artan ve herkese örnek olan muttakî bir Müslüman ve yüreği rozetinden çok büyük olan bir Oğuz Türkü’ydü.

O; Mekke’de doğan, Hira’da yükselen, Medîne’de devlet hâline gelen ve inşâ ettiği eşsiz medeniyetle gönülleri fetheden î mân nûruyla; Türkistan’da tarih sahnesine çıkan, İslâm’la şerefelenip Muhammedi sevdâlarla buluşan, Kur’ân aşkıyla çağlayıp coşan ve İ’lâ-yı Kelîmetullah için Nizâm-ı Âlem Ülküsü’nü rehber edinerek aslî kimliğine kavuşan bu aziz milletin kader çizgisinin kesiştiği yerde açan turkuaz renkli bir Hilâl çiçeği idi.

O; İslâm’a münhasır îman, ahlâk, ve fazîletin, Türk milletine mahsus izzet, mehâbet ve asâletin, kadim El-Aziz / Harput kültürünün mayaladığı vakar, nezâket ve zarâfetin; Yesevî’nin nefesiyle tütürülen “Ocak”larda şekillenen ferâset, basîret ve cesâretin; hekimliğin ve şâirliğin hikemî nefesiyle sırlanan hamiyet, hassâsiyet ve letâfetin; kâmil mü’minlere has; hak, adâlet, müsamaha, tevâzû, hüsn ü zan, sükûnet, samimiyet, ülfet, ünsiyet, muhabbet, merhamet ve insâniyetin bütün renklerini en sâde, ancak en anlamlı biçimde tavr ve davranışlarına taşıyan bir gâzî dervîşi.

O; istikamet üzere yürüyen, “...Festakim kema ümirte...”²⁷ “Emrolunduğun gibi dosdoğru ol” emr-i İlâhîsini rehber eyleyen, kul hakkına titizlikle riâyet eden, *‘ilim, î mân, amel ve hâl’* ölçülerini birbiriyle mezceden; *‘dîni bir hayatın ve hayatlı bir dînin’* ifrat ve tefrite düşmeden itidâl çizgisinde *‘akl-ı selîm, kalb-i selîm, zevk-i selîm’* dâiresinde yaşanması gerektiğini vurgulayan ve Ehl-i Beyt aşkını Ehl-i Sünnet anlayışıyla kıyama durduran

bir “Yesi güvercini”ydi.²⁸

O; bir ömür Allah (c.c.) için yaşayan, Allah (c.c.) için seven, Allah (c.c.) için düşmanlık eden, Allah (c.c.) için şehâdeti cana minnet bilen ve

“Ölmek Senin içinse ölümden öte ne var,
Şu yalancı dünyada sevgiden öte ne var
Sen içimde çağlayan tertemiz bir ırmaksın
Kaynayan sularına denizden öte ne var”²⁹

diyen, istikamet sâhibi olan ve dünyaya eyvallahı olmayan bir mü’mini.

O; “Başkalarına zarar vermemenin İslâm’daki karşılığı kul hakkıdır.” diyen, en zor şartlar altında bile hiç kimşenin hakkını çiğnemeyen, “İnsanın; şerefi, haysiyeti, muhabbeti, merhameti ve adâleti, bir kristal vazo gibidir, düştü mü kırılır!”³⁰ ölçüsünü sık sık dile getiren ve bu “kristal vazo”yu mukaddes bir emânet gibi bir ömür baştacı eyleyen naif bir ehl-i dildi.

O; yüreği uçsuz bucaksız bir sevgi gülşeni olan, “Türk’ün ruh köküne bağlı”³¹ nesillerin yetişmesi için durup dinlenmeden kalemini ve kelâmını seferber eden, kültür şâhikası bir edip ve gani gönüllü bir alperendi.

O; ihtîşamlı bir medeniyetin inşâsı için besmele çekip zora tâlip olan, mücâdelenin îman, sabır ve çileyle yoğrulması gerektiğine inanan, “zaferle değil seferle yükümlü olduklarını” bilen, emdiği sütün, içtiği suyun, yediği ekmeğin, bastığı toprağın, astığı bayrağın hakkını veren, İlâhî aşkı ve vatan sevdâsının çilesini sâdece diline tesbih etmeyip hayatıyla da çeken bir serdengeçtiydi.

O; İslâm, îman, ihsan ve vatan aşkıyla yürürken istikametini hiçbir zaman bozmayan, Allah (c.c.) için yola çıkıp, “her yolu mübâh görerek” (!) iktidar olmaya çalışanlar gibi kendi nefsinin iktidarı peşinde koşmayan, Taş Medrese’de bile nefis şeytanının tuzağına düşmeyen, özü, sözü, hâli, kâli, yüreği ve gönlü hep güzel olan ve güzel kalan, kalemiyle kültür ve medeniyetimizin nâzenin güzelliklerini yansıtan ve burcu burcu Türk kokan bir fikir, aksiyon ve dâvâ adamıydı. O; hiçbir zaman takvâ üzere yaşama iddiasındayken, fetvâları bile nefsi-leştirenlerden; ukbâ derken dünya peşinde koşanlardan, kalbiyle dili arasında uçurumlar olanlardan, hevâ ve hevesini putlaştıranlardan, “masa, kasa, nîsâ” uğruna inanç değerlerinden uzaklaşanlardan, sâdece kendisini Hak yolda gören, başkalarını adam yerine koymayan ve hatta tekfir eden kibir ve riyâ sâhibi mütedeyyinlerden (?) ve keyfiyeti bırakıp kemiyet hesabı yapan; rüzgârgülü ideâlistlerden, dünyaperest muhafazakârlardan, sentetik

28 Ali Akbaş, *Erenler Divanında*, Erenler Divanında, 12; Bengü Yayınları, Ankara, 2011.

29 Ahmet Tevfik Ozan, *Dağlar Ardı Şiirleri*, Hakikat mi?, 72.

30 Ahmet Tevfik Ozan, www.turkiyegunlugu.net/ulucanlar-cezaevi-belge-sel-ahmet-tevfik-ozan

31 Necip Fâzıl Kısakürek, *Esselâm*, Vasiyet, 138-141; Büyük Doğu Yayınları, İstanbul, 1999.

milliyetçilerden ve fason dâvâ adamlarından değildi.

O; ülkücülüğü bir îman dâvâsı, bir vatan müdafaası, bir ahlâkî duruş, bir ideâlist tavır, tarihî, kültürel, mânevî derinliği olan millî, İslâmî ve insânî bir hareket ve medeniyet iddiası bulunan fikrî bir mensubiyet olduğuna inanan ve “Ülkücülük; ülkemiz ve yeryüzünde Allah’ın nizâmını hâkim kılmak için kendine metot olarak Allah (c.c.) ve Resûlü(s.a.v.)’nü ölçü alan bir îmân hareketinin adıdır”³²; “Türk milliyetçilerinin dâvâsı Allah ve Resûlü’nün dâvâsıdır.”³³ diyen Seyid Ahmet Arvâsî Hocamızın rahle-i tedrisinden geçenlerdendi.

O, inandığı değerler için mücâdele ederken; şahsına yapılan saldırılara pek ehemmiyet vermeyen, fakat “Allah (c.c.), vatan ve bayrak” söz konusu olunca, bu kutsal değerlere hücum edenlerle ölümüne mukâbele eden, duruşundan ve inanç değerlerinden aslâ geri adım atmayan ve zinhar tâviz vermeyen bir ideâlist aksiyonerdi. O; en zor şartlarda dahi hâl ve hareketleriyle gönüldaşlarına güven verir ve en kasvetli günlerde bile güler yüzüyle çevresindekilere umut aşıları.

O; yalan karşısında eğilen bedenlerin hakikâte doğru bakamayacağını çok iyi bilen, hem başı dik dağın, hem de boynu bükük başağın hâlet-i rûhiyesiyle aklına, irâdesine, hayâta karşı duruşuna ve duygularına yön veren, kalbiyle dilinin arasında mesâfe bulunmayan, fikriyle zikri birbirini nakzetmeyen, özü sözü bir olan, dürüst, samîmi ve ilkeli bir mefkûre adamı, yalanla işi olmayan “Gül”-efşân bir ahlâk sâhibiydi. O; her hâline Cenâb-ı Allah’ın muttalî olduğunu çok iyi bilen muttakî bir mü’min olduğu için, “Yalanla îman bir arada durmaz” fehvâsınca hayatı boyunca hiç yalan söylemediğine -en yakın arkadaşlarının bile bizzat kendisinden işitmediği- şu hâdis, zannederim bu söylediklerimize şehâdet edecektir:

1980 öncesi yıllarda Erzurum’da birlikte öğrenci olan, daha sonra da onunla birlikte Balıkesir’de memuriyet yapan Ziraat Mühendisi Yozgatlı Sâdık Ekinci’nin, onun vefâtından sonra fakire gönderdiği bir WhatsApp mesajını, -aziz ağabeyim Op. Dr. İbrahim Doğan’dan da dinlediğim hâdiseyi- çok değerli Sâdık kardeşimin kaleminden aynen naklediyorum: “Ahmet Âbinin mekânı Cennet’tir inşallah... Kendisiyle Erzurum’dan sonra Balıkesir’de de uzunca sohbetlerimiz oldu. Ondan duymadığım mahkûmiyet olayını bundan 5-6 yıl önce hemşerim Op. Dr. İbrahim Doğan’dan dinledim. Bunu sizlerle paylaşmak istedim: ‘Ben 1974 yılında Ulucanlar Cezâevi’nden tahliye olduğum sırada, Hacettepe’deki bir olaydan dolayı Ahmet Tevfik Ozan tutuklandı. Mahkeme tecrübelerimden dolayı Ahmet’i tutuklayan hâkimle görüştüm ve onun suçsuz olduğunu anlattım. Hâkim, ‘Olay yerinde

olmadığını mahkemede söylesin. Ben de onun suçsuz olduğuna inanıyorum’ dedi. Ben de sevinerek Ulucanlar’a gittim, olayı anlattım. Ahmet bana; ‘İbrahim Âbi, olay ânında ben orada idim. Yukarıda Allah var, nasıl yalan söylerim!’ dedi. Ve mahkemede yalan söylemedi, suçsuz yere 6 yıl cezaevinde yatı...”

İşte Ahmet Tevfik Ozan; bir ömür “sırât-ı müstakîm”^{34*} üzere yaşayan dosdoğru bir insan, örnek bir Müslüman, hâlis bir Türk; Ay Yıldızlı bayrağımızın remzettği değerler manzumesine yürekten bağlı bir milliyetperver; millet, devlet ve bayrak aşkı zirveleri mesken tutan bir vatansever, adamlığını hayatıyla ispat etmiş bir ülkü devi ve kelimenin tam anlamıyla “adam gibi bir adamdı...”

O; önce “adam”, sonra “dâvâ adamı”, daha sonra da “gönül adamı” vasfıyla temâyüz eden, tevâzuun zirvesinde şâhikalaşan; hayatında ismet ve iffeti yaşatan, rûhunu izzet ve saffetle kuşatan, kalbini “Gül” aşkının ülfet ve muhabbetiyle ısıtan, Muhâmmedî hayâtın nurânî güzelliklerini tavır ve davranışlarında yaşatan, “gönül fezâsında” “yıldızları tesbih tesbih çeken”³⁵ Allah Dostları’nın rahlesinden kemâlât ufku bakan ve “Yeşil yaprak arasında kırmızı gül goncası”³⁶ olan, îmânına hayatını şâhit tutan ve hayatını inandığı değerlere adanmış örnek bir insandı...

Ahmet Tevfik Ozan; hekimliğin özünde saklı olan hikmetin kadim duvarına pek çok sahada farklı güzellikler inşa eden, doktorlukla birlikte sağlık bürokrasisinde de yıllarca idârecilik görevini başarıyla yürüten, “tâbib-i hâzık” bir hekim olmanın yanında iştigal sahâsı olarak; şiirle, nesirle, resimle, karikatürle, irfânî kültürümüzle ve sporla da ünsiyeti ve vukûfiyeti bulunan, “melâli anlayan” ve “varâk-ı mihr ü vefâyı”³⁷ okuyup dinleyen sanatkâr ruhlu bir doktordu.

Ahmet Tevfik Ozan; şiir dilinin büyüleyici gücünü çok iyi kullanan, aşka, kâinata, tabiata, hayata, ölüme dâir mâverâ menzilli şiirler yazan; çileyi, acıyı, Medrese-i Yusuûfiyeyi, mukaddes değerleri, vatani, bayrağı, Turân illerini çok içli ve sembolik dizelerle anlatan, şiirlerine îman nûrunu ve semâvî güzellikleri mayalayan, insanın yaratılış ihtîşâmını ve kâinat kitabındaki muhteşem âhengi şiirleştirirken irfan geleneğimizden tevârüs ettiği ilhâmî dizelerine yansıtıp ruhları kanatlandıran, üslup sâhibi güçlü bir şâirdi. O’nun “Hakikat ve Müjde” şiirindeki şu mısraları, eserden “Müessir”e ulaşmanın şâir diliyle dizelere dökülmesi idi:

“Dünya döner, ay döner... Kâinat döner durur...

Duran hiçbir şey yokken, ölüm sâhibin bulur!

32 S. Ahmet Arvâsî, *Türk-İslâm Ülküsü*, II, İdeolojimiz ve İslâmiyet, 258-260; Ocak Yayınları, Ankara, 1982.

33 S. Ahmed Arvâsî, *İnsan ve İnsan Ötesi*, 5; Babil Kültür Yayıncılığı, İstanbul, 2006.

34 Fâtîha, 1/ 5; Bakara, 2/137; Âl-i İmrân, 3/51; En’am, 6/153; Şu’arâ, 26/78; Zuhuruf, 43/49; Alâk, 96/11 * “Doğru yol”.

35 Necip Fâzıl Kısakürek, *Çile*, O Emler ki, 388.

36 Sabâ makâmındaki bir anonim türkü.

37 Karamanlı Kâmi

Demek ki kâinatın her zerrenin yerini
Bilen bir ‘Yaradan’ var, bunu bilen kurtulur!..”³⁸

O’nun; gönlündeki aşkı ve iç âlemindeki ürpertileri mısralara dökten dizeleri, çok anlamlı mânâ zenginliğine mesken olan ve tadına doyumlanmayan has şiirin yüreklerle dokunan sesiydi... O’nun şiirleri Hakk’ın sevgisini yüreklerde çoğaltan, Kur’ân âyetlerinden ilhâm alan ve şiirin hikmet diliyle kelimeleri efsunkâr bir iklime ulaştıran sevdâ nefesiydi:

“Ezelde der ki, Rabbim: ‘Elestü bi rabbiküm?..’
Ebedden koşup gelir; ‘Gâlû belâ...’ der, canlar!
Rüyâ içinde rüyâ; rüyâ içinde rüyâ...
Kâinat bir gonca ki; yaprağından, sır damlar!..”³⁹

Ahmet Tevfik Ozan; “Nesrin bittiği yerde şiir başlar” diyen ve şâirlere dâir düşüncelerini de şu mısralarla dizelere dökten erbâb-ı kalem bir ozandı:

“Ellerim kırılıydı, şâir olmasaydım ben!
Bir dalda, bir çiçekte yazılmış duruyorken
En muhteşem bir şiir, belki; bir bahar kadar!
Ellerim kırılıydı, şâir olmasaydım ben!”⁴⁰

“Her karanlık sokakta yoksul bir şâir ağlar,
Uzayıp giden yollar onu gurbete bağlar
Ağlamak şâirlere Tanrı’nın lütfu gibi
Mısraları gülerken, yoksul şâirler ağlar.”⁴¹

Ahmet Tevfik Ozan; “Kâinat Şiiristan” derken, hayâtın şiiriyetini mısra mısra ortaya koymuş, kâinatın İlahî ihtişamı derûnî dünyasında tefekkür ederken, “Sonsuzluğun Sâhibi”nin sonsuz gücüne îman ederek huzur bulmuş, Huzûr’daki huzûru keşfeden ilmiyle âmil bir edip ve Kible yürekli bir münevver olarak şunları kaleme almıştır:

“Gözlerimde rakeden ışığın kaynağı O...
Belki Güneş; kendinden, gözlerimden habersiz!
Ben, güneşten ne kadar; uzak, küçük, zavallı...
Kâinatı zikreder, titrerim sessiz sessiz!..”⁴²

“Zamanın bittiği yerlerde, Huzur
Başı yok, sonu yok bir yeşil deniz!
Nefsini, tövbenin közüyle; kavur!..
Gözyaşın, yanakta; incilerden iz!..”⁴³

Ahmet Tevfik Ozan; Türk milletinin, Türk Dünya-sının, İslâm Âleminin ve insanlığın dertlerini kendi derdi bilen, Türk’ün mefâhîrine, Tûran ilerine, vatana

ve “Terleyen yüreklerde kanayan zaman”a dâir duygu ve düşüncelerini mısra mısra âşikâr ederken de şunları söylemiştir:

“Rabbim üç aylara ayca nur vermiş
Işığın raksı için âleme billur vermiş
Gönlü billur, kılıcı nur, gözü kan
Türk’ü, İslâm bahçesine sur vermiş!..”⁴⁴

“Türk’üm: Deryalara sığmaz bir nehir!
Başım Hak Yolu’na koymuş giderim!
Taşı cevher, dalgası, kan; yürek pâre, ne çâre?
Dünya sefâsına doymuş giderim!..”⁴⁵

“Yâ Rabbi; Kur’ân’ın nûruyla yıka!
Turan’ın her karış toprağını da!
Bir nurdan sevinçle al canımızı
Ve yükselt rüzgârın bayrağını da...”⁴⁶

“Kur’ân: Gökyüzünden yağın beyaz nur.
Turan: Gözyaşını yıkayan yağmur!
Ve kan: Son şehidin göz bebeğinde,
Aslına uçmakta bir nurdan çamur!..”⁴⁷

“Yâ Rabbi; verdiğin nimete şükür;
İftar sofrasının bereketine!..
Seçtim duâların en güzelini;
Türk’ün zincirlenmiş memleketine!..”⁴⁸

“Ey, Turan’ın kardan ak, çileli insanları!
Elinizde buzlu su, yürekten daha sıcak!..
Nasıl yabancı kalmış, yoksul aşında balık?!
Denizlerden bereket ha taşı, ha taşacak!..”⁴⁹
“Güneşi görmeyen gözler ne bilsin?

Ne bilsin ışığın, buzda raksını...
Kerkük bir türküdür dudaklarımda
Almış yüreğine, Türk’ün Harsı’nı!..
Hayın olur, ekinime el orağın çalması
Ağlar başak, gözyaşları tâne tâne dökülür
Böldüm soframdaki sıcak somunu
Her parçadan, sıcak bir “Ah” dökülür!..”⁵⁰

Ahmet Tevfik Ozan; Medrese-i Yusufiye’nin rahle-tedrisinden geçmiş, Ankara Ulucanlar, Mamak, Kırşehir ve Niğde cezaevlerinde çile çekmiş, “Taş yürekli duvarların”, “Taş ve Demir Gurbeti”nin⁵¹

38 Ahmet Tevfik Ozan, Şiirimin ABC’si, Hakikat ve Müjde, 171.

39 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Bir Sırlı Gonca, 67.

40 Ahmet Tevfik Ozan, Kâinat Şiiristan, Kâinat, Şiiristan, 140.

41 Ahmet Tevfik Ozan, Dağlar Ardı Şiirleri, Şâirin Dünyası, 59.

42 Ahmet Tevfik Ozan, Şiirimin ABC’si, İman ve Güneş, 194

43 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Mamak’ta Bir Gün, 157.

44 Ahmet Tevfik Ozan, Dağlar Ardı Şiirleri, Üç Ayların İncisi I, 98.

45 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Şehidin Türküsü, 124-125.

46 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Üç Ayların III., 100.

47 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Bu Gönül, Bu Yürek, 105.

48 Ahmet Tevfik Ozan, Dağlar Ardı Şiirleri, Bir Kilim Yayıdım, 128.

49 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Dağlar Ardı Şiirleri 117.

50 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Kerkük Türküsü, 116.

51 Ahmet Tevfik Ozan, Şiirimin ABC’si, Taş ve Demir Gurbeti, 334

iç dünyasını ve mahpus damlarının taşlara sinmiş hü-
zün kokusunu şu içli mısralarla anlatmıştır:

“Bir körün gamını, hayâl taşırken
Benim kederimin, kaynağı: gözler...
Bir hayâl tükenir, bir dert eksilir;
Oysa benim gözüm, Güneş’i özler!”⁵²

“Bir kurşûni bulut, bir ağır sistir...
Gecesi Mamak’ın zulmün elinde
Dostlar bir soluktur, bir can nefestir
Copla ıslatılmış (!) görüş gününde”⁵³

“Ak bir yemîn üstüne bir damla kandır!
Ve velîler sofrası... tuzu nur, ekmeği nur!
Yak, bir günâh uğruna binlerce sevâbı yak!
İsm-i Rahmîn, gün olur: ‘Kahhâr’la bir okunur!”⁵⁴

“Bir köpük yürek kadar, sıcak ve temiz burda
Gölgemizi öpmekte, soğuk ve kirli taşlar...
Çiçekleri yüreğin, bir kem sözle kurur da
Bin bir çölle boğuşur, buzdan tolmalı başlar...”⁵⁵

Ahmet Tevfik Ozan; çocukluğunda itibâren Türk-İs-
lâm Medeniyetiyle hemhâl olmuş, Elazığ / Harput kül-
türüyle yoğrulmuş su katılmamış bir gakkıştı. Mu-
ammer Cındıllı Bey’in, rahmetli Nevzat Kösoğlu’nu
vasfederken söylediği cümleden mülhem ifâde edecek
olursak; *İnsanın hasına Müslüman, Müslümanın Türkçe
konuşanına Türk, Türk’ün yiğit evlâdına gakkış, gakkış-
ların en merdine ve en gani gönüllüsüne de Ahmet Tevfik
Ozan derler.*

O; “Mezire’de Üç Şehit İçimizde Kâfir Var” şiirinde,
gakkışlara ihlâs ve tevekkülle seslenirken de şunları
söylemiştir:

“Çayda Çıra”ımızdan üç alav düştü
Gakkoş, Allah kerim, Mevlâm büyüktür!..
Gandan ala kesmiş, ummânımız var!
Gakkoş, Allah kerim, Mevlâm büyüktür!..⁵⁶

Ve işte 15 Ocak 2021 Cuma günü gönül semâmımızdan;
Kible yürekli, “Gül” gönüllü, Hilâl bakışlı, Hz. Hamza
(r.a.) duruşlu ve Tûran düşünceli bir yıldız daha kaydı.
Ahmet Tevfik Ozan, bir şiirinde anasına hitap edip,
dostlarına dâir beklentilerini dile getirirken;

“Ana, kayıp gitsem bir yıldız gibi,
Ardımdan bir Yâsîn okunur mu ki?!..
Bir bitmez yolculuk, bir yeşil hasret;
Bu acı dostlara dokunur mu ki?!..⁵⁷

demişti. Dr. Ahmet Tevfik Ozan; bir daha âhirette bu-
luşuncaya kadar hep hayır duâlarla yâd edeceğimiz,
ardından “Gelin Ey Fâtihalar, Yâsînler!”⁵⁸ diyeceğimiz
kelimenin kâmil mânâsıyla bir güzel insandı.

Dr. Ahmet Tevfik Ozan’ın vefâtının ardından kaleme
aldığımız, gök kubbede bir değil, binlerce “hoş sadâ”
bırakmış bu güzel insanın hayatından, onun fikir ve
şîir dünyasından kesitler sunmaya çalıştığımız yazının
hatm-i kelâmını Yahya Kemâl’in Vedâ Gazeli’nden bir
beyitle yapıyor ve:

“Tekrar mülâkî oluruz bezm-i ezelde,
Evvel giden ahbâba selâm olsun erenler.”⁵⁹
diyoruz.

Yüce Rabbimiz eşine, evlatlarına ve gönül dostlarına
sabrı cemîl ihsân buyursun. Dr. Ahmet Tevfik Ozan’ı;
Cenâb-ı Allah rahmet ve mağfiretiyle, Peygamber Efen-
dimiz (s.a.v.) de şefkat ve şefâatiyle perde-pûş eylesin.
Rûhu şâd, mekânı Cennet, makâmı âlî olsun... Âmin!..
Yâ Muîn!..

Ve bütün sözlerin nihâyeti, Kur’ân-ı Kerim’in bidâ-
yeti olduğu için, sözün bittiği yerde İlâhî Kelâm başlar:

“Küllü nefsin zâikatü’l-mevt.”^{60*}
“İnnâ lillâhi ve-innâ ileyhi râci’ün”^{61*}
Hüve’l-Bâkî⁶²
El-Fâtîha!

57 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Bir Yıldız Kayması, 101.

58 Ârif Nihat Asya, Duâlar ve Âminler, Naat, 74; Ötüken Neşriyat, İstanbul, 1996.

59 Yahyâ Kemâl Beyath, Eski Şiirin Rüzgârıyla, Vedâ Gazeli, 79; Yahya Kemâl Enstitüsü Yayınları, İstanbul, 1974.

60 Enbiyâ, 21/35; Ankebût, 29/57; *Her nefis ölümü tadacaktır.”

61 Bakara, 2/156; *Biz şüphesiz (her şeyimizle) Allah’a aidiz ve şüphesiz O’na döneceğiz.”

62 Ölümsüz ve ebedî olan yalnız Allah(c.c.)’tir.

52 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Benim Hikâyem, 27.

53 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Mamakta Bir Gün, 251.

54 Ahmet Tevfik Ozan, Dağlar Ardı Şiirleri, Taş ve Demir Gurbeti, 138.

55 Ahmet Tevfik Ozan, Şiirimin ABC’si, Taş Medrese Dedikleri, 333.

56 Ahmet Tevfik Ozan, Dağlar Ardı Şiirleri, Mezire’de Üç Şehit İçimizde Kâfir Var! 119.

● İsmail Bingöl

Vurgun Bir Yüreğin Yankısıdır

Düştüğümde sırlı bir kavganın ortasına
Çekilir gider sevda yüreğim yara alır
Üşür ellerim bir eski zaman ağıtında
Destan dizer uğrular meydan onlara kalır

Örter mâziyi bir bir vefasızlık rüzgârı
Ufukta yankılanır sitemkâr düşünceler
Azalır cesaretim daraldıkça daralır
Bu bir zulüm vaktidir katılanı örseler

Bu Benim Çektiğim Dil Yaresidir

Yanar derunumda bir ince ateş,
Ne Ceyhun ne Seyhun Nil söndüremez.
Bu benim çektiğim dil yaresidir,
Lokman Hekimdeki el dindiremez.

Bir Yunus misali daldım deryaya,
Merhem olam dedim türlü yaraya,
Bir seyyah derdiyle ordan oraya,
Koşup durduğumu yol bildiremez.

Dalgalandım durdum yıllar boyunca,
Kendimi sınadım aşk hüsrânında,
Bir nöbet yerinde dert meydanında,
Beklemek sırrına herkes eremez.

● Mustafa Nejat Sefercioğlu (Seferî)

Rüya

Dün bir güzel ile sohbet eyledim;
“Ne güler bir yüzün var” dedi bana.
“Kaderi dert etme gül biraz” dedim:
“Ne kadar hoş sözün var” dedi bana

Dedim: “Gülümsüyor elâ gözlerin,
Gönlü ferahlatır tatlı sözlerin,
Sana yakışıyor inan nazların”:
“Ne hoş gönül gözün var” dedi bana.

Dedim: “Daha gençsin, gelecek çağın,
Kapını çalacak hayat ortağın,
O bülbüldür, sen gülüsün bu bağın”;
“Ne hoş sadâ sazın var” dedi bana.

Dedim: “Seferîyim, seferim yakın,
Gidiyorum diye üzülme sakın,
Gününü gün eyle, al duvak takın”;
“Ne temiz bir özün var” dedi bana.

● Ali Kemal Mutlu

Söylence

Ayaz akşamların üşürken şavkı
Ben senin narınla kor oluyorum
Aslı'ya döndükçe vuslatın çarkı
Kerem sofrasına kuruluyorum

O cennet kokunu duymasam bir dem
Kenân ellerinde kör oluyorum
Eğilip içimde seni görmesem
Mecalsiz dal gibi kırılıyorum

Aklıma gözlerin düştüğü zaman
Yedi kat sevdaya dürülüyorum
Sanki külünk olup kof mezarlardan
Ferhat sebatıyla diriliyorum

Saçların ruhumu çağıran diyar
Tel tel uçlarına örülüyorum
Gülüşün seyrime değmese ey yâr
Issız Seylanlara sürülüyorum

Leblerin çehrende açmış güllerin
Bin bülbül ötüşü vuruluyorum
Elime dökülse Kevser ellerin
Bulanık göl iken duruluyorum

Ateşe pervane sensiz ocağım
Çöl yangınlarında kavruluyorum
Gayrında neyim var tutunacağım
Sendeki Leyla'ya savruluyorum

● Mustafa Pınarbaşı

Nesin Sen

Beni şaşırtmakta maharetin var
Dağlarima yağan bahar mısın sen
Ne baldır, ne üzüm, bir şerbetin var
Bilmeden içtiğim zehir misin sen

Bir su sesi misin kulaklarımda
Zonklayan ağrı mı şakaklarımda
Her sabah, her akşam sokaklarında
Terör kaynayan bir şehir misin sen

Saçını okşuyor Tanrı'nın eli
Ben aşkla yok'tayım, bildim bileli
Kabından taşarak, akıldan deli
Köprüsünü yıkan nehir misin sen

Sevmekte haklı, sevmekte nazlı
Gökte belirirsin aylı, yıldızlı
Nasıl kaçıyorsun, nasıl da hızlı
Hüzün mü, keder mi, kahır mısın sen

● Sebahattin Karadaş

Kayboldu Bizde

İnsanî vasıflar ile birlikte
Asalet duygusu kayboldu bizde
İkbâl için yarışırız şerlikte
Fazilet duygusu kayboldu bizde

Eğriye doğruyu feda ederiz
Varken durrü -sözün- kemini deriz
Cahil geldik üste gâfil gideriz
Basiret duygusu kayboldu bizde

İnsanlık adına çekmeyiz cefa
Dostlar arasında kalmadı vefa
Ahlâk sıfırlandı başta bin defa
Kemalât duygusu kayboldu bizde

İnlerim derdimi anlamaz kimse
Doğruyu söylerim dinlemez kimse
Mazlumu ezerler önlemez kimse
Merhamet duygusu kayboldu bizde

Hırsız, zalim hesap vermekten kaçır
Suçlu kim? Hukukçu sormaktan kaçır
Yangın var Hane'de görmekten kaçır
Bedahet duygusu kayboldu bizde

Bu dünya bir handır yolcu gelecek
Bazen ağlayacak -kimi- gülecek
Hüvelbaki, insan fâni ölecek
Velâdet duygusu kayboldu bizde

Ey *Hakkakul!* Hukuk yas tutar bugün
Köhnemiş vicdanlar pas tutar bugün
"Bizim Zalim" deyip nas tutar bugün
Adâlet duygusu kayboldu bizde.

Serbest Şiirde İç Kafiye/1

Sürgün Ülkeden Başkentler Başkentine

Modern edebiyatımızda genel manada ölçsüz ve kafiyesiz şiirin adı olarak adlandırılan serbest şiir, Cumhuriyet Dönemi'nde Nazım Hikmet şiirleriyle filizlenerek yaygınlık kazanmaya başlayan, özellikle de 1940'lardan sonra şiirimize hâkim olmuş bir söyleyiş biçimidir. Dış ahengin yerini iç ahenge bıraktığı serbest şiirde; herhangi bir ölçünün ve düzenli bir kafiye yapısının olmayışı, mısraların uzunluk ve kısalığının şairin inisiyatifinde oluşu, söylemden hareketle şiirin anlam kazanan bir yapıya bürünmesi bu tarzı tercih eden şairlerin işini oldukça kolaylaştırmış ve bu durum serbest şiiri, birçok şair tarafından da tercih edilen bir söyleyiş biçimi haline getirmiştir. İlk şiirlerinde olmasa da daha sonraki şiirlerinde bu tarzı benimseyen şairlerden biri de İkinci Yeni şairleri arasında gösterilen ve "Mona Roza" adlı şiiriyle hatırı sayılır bir şöhrete ulaşan Sezai Karakoç'tur.

Sezai Karakoç, şiirlerindeki kapalı ve soyut bir anlatımı tercih etmesi sebebiyle her ne kadar İkinci Yeni şairlerinden biri olarak anılsa da hayat felsefesini İslami temeller üzerine inşa eden ve gerek şiir anlayışı gerekse düşünüş bakımından İkinci Yeni şairlerinden ayrı bir çizgide ilerleyerek kendi sesini bulmuş mistik bir şairdir. Onda bu mistik yönü besleyen husus ise düşünce dünyasına hitap eden, bir davanın sesi olarak kabul ettiği Büyük Doğu dergisi ve kendisine üstat kabul ettiği şair Necip Fazıl Kısakürek'in etkisidir.

Sanat yaşamı boyunca geçmişten edindiği birikim ve bu birikimi şiirin zirve noktasına taşıyarak hem hece hem de serbest şiirin şüphesiz başarılı örneklerini veren Sezai Karakoç, önceleri heceyle yazarken zaman içerisinde serbest şiire yönelir. Bunda da en önemli etken ise sanılanın aksine o yıllarda serbest şiir yazma biçimini yaygınlaştıran Garip Hareketi'nin etkisi değil dünya şiirinin serbest şiir yönünde bir eğilim göstermesidir. Batı'yı da en az Doğu kadar yakından tanıyan Karakoç, dünyadaki şiirin gelişimini göz ardı etmemiş, kendi şiirini de bu noktada belli çizgilerde değiştirmiş ve sürekli geliştirmiştir.

Onun şiir dünyasına baktığımızda masaldan destana, destandan halk hikâyesi ve halk kültürüne, halk kültüründen toplumun yaşam tarzına, top-

lumun yaşam tarzından düşünce hayatına kadar milletin kimliğini oluşturan, milleti millet yapan ne kadar kutsal varsa bunların izdüşümlerini eserlerinde görmek mümkündür. Şiirlerinde geleneğe asla sırt çevirmeyen ve kendisinden önceki birikimlerden ziyadesiyle faydalanan şair, geleneksel olanı modern tekniklerle yeniden işlemiş ve bunda da yadsınamayacak bir başarı elde etmiştir. Şiire başladığı yıllarda özellikle daha önceden ifade ettiğimiz gibi gelenekçi bir tavırla hece ölçüsünü kullanan - *Rüzgar, Yağmur Duası, Mona Roza gibi şiirlerinde*- şair, divan şiiri geleneğini iyi biliyor olmasına rağmen aruz ölçüsünü hiç kullanmamış fakat her güzel şiirde gizliden gizliye bir aruz ahengi duyulduğunu ifade etmekten de geri durmamıştır.

Türk-İslam kültür ve medeniyetinin önemli bütün unsurlarını şiir ve yazılarının birincil temi haline getiren Karakoç, kendi kültürel kodlarının farkına varan bir diriliş nesli hayal eder ve kendisini de bu dirilişin işçisi olarak görür. Şair, işlediği konuları gelenekten uzağa düşmeden ve çoğu kez de gelenekten beslenerek farklı bir biçimde -*bazen kelime tekrarı, bazen redif, bazen de kafiye şeklinde*- dile getirir. Şairin biçim anlayışına yönelik olarak ana kafiye haricinde mısralarda bir uyum sağlayan iç kafiyelere de bolca yer veriyor olması şiirine ayrı bir hava katar.

Sezai Karakoç'un henüz gençlik yıllarında bir aşkın vesilesiyle hece ölçüsü kullanarak yazmış olduğu, dillere pelesenk olan ve akrostiş sanatına güzel bir örnek teşkil eden "Mona Roza" şiiri yanında en az onun kadar sevilen bir başka şiiri de "Zamana Adanmış Sözler" kitabında yer alan "Sürgün Ülkeden Başkentler Başkentine"¹ adını taşıyan şiiridir. Söz konusu çalışmamızın da konusunu teşkil eden bu şiirle ilgili incelememize geçmeden önce şiirle ilgili kısa bir bilgi vermek yerinde olacaktır.

Dört bölümden oluşan bu şiir, anlam kapalılığı ve soyut kavramlara yer vermesi noktasında İkinci Yeni'nin tüm özelliklerini yansıtan bir şiirdir. Farklı zamanlarda, farklı araştırmacılar tarafından, farklı şekillerde yorumlanan bu şiir; hakkında açılan bir dava neticesinde İstanbul'dan Ankara'ya gönderi-

¹ Sezai Karakoç, *Zamana Adanmış Sözler*, Diriliş Yayınları, İstanbul 2012, s.56

len -şairin deyimiyle sürgün edilen- ve bir müddet orada görevine devam eden Sezai Karakoç'un İstanbul'a beslediği duyguların ifadesidir adeta.

Buraya kadar yaptığımız açıklamalar elbette ki Sezai Karakoç'u anlatmak için yeterli değildir fakat onun "Sürgün Ülkeden Başkentler Başkentine IV" başlıklı şiirindeki biçimi –özellikle iç kafiye- incelemek, hem serbest şiirde iç kafiye kullanımına hem de şairin üslubuna dair bizlere bir ipucu verecektir. Öncelikle şunu belirtmemiz gerekir ki bir şiirde gerek kafiye gerek redif gerekse biçime dair diğer unsurlar ahengi oluşturmada bir bütündür. Biz burada yalnızca serbest şiirde "iç kafiye" kullanımını konusunu elimizden geldiğince Sezai Karakoç'un bu şiiri üzerinden örneklemeye çalışacağız.

"Sürgün Ülkeden Başkentler Başkentine" şiirinin dördüncü bölümü olarak da bilinen son kısmı, mısraların kendi içerisinde kümелendiği ve kendi arasında bir bütünlük taşıyan toplam 86 mısradan oluşur.

Şiirde ilk bakışta dikkati çeken ses benzerlikleri, aliterasyon, asonans ve yinelemelerle şiirin zengin bir biçimsel özelliğe kavuştuğu ve her birimin sonunda "Sevgili", "En sevgili", "Ey sevgili", "Uzatma dünya sürgünümü benim" gibi mısraların da tekrarı, şiirin gerek anlamına gerekse ritmine büyük bir katkı sağladığı söylenebilir.

*Senin kalbinden **sürgün** oldum ilkin*

***Bütün** sürgünlüklerim bir bakıma bu **sürgünün** bir süreği*

*"Bütün **tören**lerin şölenlerin **ayın**lerin yortuların **dışında***

*Sana **geldim** ayaklarına kapanmaya **geldim***

*Af dilemeye **geldim** affa layık olmasam **da***

*Uzatma dünya sürgünümü **benim***

Şiirin başlangıç kısmı olan ve "sürgün, bütün, geldim" kelimelerinin tekrar edilmesiyle bir ahenk oluşturulan bu bölümde mısra sonlarında ana kafiye oluşturulan herhangi bir ifade yoktur. Burada özellikle "sürgün" ve "bütün" kelimeleri arasındaki "ü" ve "n" sesleri, "geldim" ve "benim" ifadelerindeki "i" ve "m" sesleriyle mısra sonunda yer alan "dışında" ve "olmasam da" kelimeleri arasında "d" ve "a" seslerinin benziyor oluşu **tam uyağa**; "tören, şölen, ayın" kelimelerindeki ortak sesi oluşturan "n" sesi de **yarım uyağa** örnek olur.

***Güneşi** bahardan koparıp*

*Aşkın **bu** en onulmazından koparıp*

*Bir tuz **bulutu gibi***

Savuran yüreğime

Ah uzatma dünya sürgünümü benim

Nice yorulduğum ayakkabılarımdan değil

*Ayaklarımdan **belli***

Lambalar eğri

Aynalar** akrep **meleği

***Zaman** çarpılmış **atın son** hayali*

Ev miras değil mirasın hayaleti

*Ey **gönlümün** doğurduğu*

Büyüttüğü emzirdiği

Kuş tüyünden

*Ve kuş **sütünden***

Geceler ve gündüzlerde

*İnsanlığa anıt gibi **yükselttiği***

Sevgili

En sevgili

Ey sevgili

Uzatma dünya sürgünümü benim

Uzun ve kısa mısraların bir tezat oluşturacak biçimde yoğun olduğu bu kısımda yer alan "lambalar" ve "aynalar" sözcüklerindeki "a" sesi, "zaman, atın, son" ifadeleriyle "gönlümün, sütünden" kelimelerinde yer alan "n" sesi, "yükselttiği, sevgili" kelimelerinde yer alan "i" sesi, "güneşi" ve "gibi" ifadelerindeki "i" sesi tek ses benzerliğine örnek teşkil ettiği için **yarım uyağa** örnek olur.

Bütün şiirlerde söylediğim sensin

***Suna** dedimse sen **Leyla** dedimse sensin*

*Seni saklamak için görüntülerinden **faydalandım** **Salome'nin Belkıs'ın***

*Boşunaydı saklamaya çalışmam öylesine **aşıkarsın bellisin***

Kuşlar uçar senin gönlünü taklit için

*Ellerinden devşirir **bahar** çiçeklerini*

*Deniz **gözlerinden alır** sonsuzluğun haberini*

*Ey **gönüllerin** en yumuşağı en **derini***

Sevgili

En sevgili

Ey sevgili

*Uzatma dünya sürgünümü **benim***

Şiirin "dedimse... dedimse" tekrarının bir ahenk oluşturduğu bu kısımda ise "Suna, Leyla" ifadelerinde geçen "a" sesi, "dedimse, öylesine" ifadelerinin

deki “e” sesi, “Bahar, alır” ifadelerinde yer alan “r” sesi, “Gözlerinden, gönüllerin” ifadelerindeki “n” sesi, “faydalandım, benim” sözcüklerinde yer alan “m” sesi tek ses benzerliğinden dolayı yarım uyağa; “Sensin, için, Salome’nin” kelimelerindeki “i” ve “n” sesleri ile “Belkıs’ın, aşikarsın” kelimelerinde yer alan “ı” ve “n” sesleri iki ses benzerliğinden dolayı tam uyağa; “çiçeklerini, derini” ifadelerinde yer alan “e, r, i, n” sesleri üçten fazla ses benzerliğinden dolayı zengin uyağa örnek olur.

Yıllar geçti saban olumsuz iz bıraktı toprakta

Yıldızlara uzanıp hep seni sordum gece yarılarda

Çatı katlarında bodrum katlarında

Gölgendi gecemi aydınlatan eşsiz lamba

Hep Kanlıca’da Emirgan’da

Kandilli’nin kurşuni şafaklarında

Seninle söyleşip durdum bir ömrün baharında yazında

Şimdi onun birdenbire gelen sonbaharında

Sana geldim ayaklarına kapanmaya geldim

Af dilemeye geldim affa layık olmasam da

Ey çağdaş Kudüs (Meryem)

Ey sırrını gönlünde taşıyan Mısır (Züleyha)

Ey ipeklere yumuşaklık bağışlayan merhametin kalbi

Sevgili

En sevgili

Ey sevgili

Uzatma dünya sürgünümü benim

Mısra sonlarında ek halinde bulunan “-da” redifinin sıklıkla kullanıldığı bu kısımda “olumsuz, iz, eşsiz” kelimelerindeki “z” sesi, “yıldızlara, yarılarında” sözcüklerindeki “a” sesi, “uzanıp, hep” sözcüklerindeki “p” sesi, “katlarında, lamba” sözcüklerindeki “a” sesi, “gecemi, kurşuni” sözcüklerindeki “i” sesi, “Emirgan’da, yazında” sözcüklerindeki “n” sesi, “birdenbire, dilemeye” sözcüklerindeki “e” sesi, “sana, ayaklarına” sözcüklerindeki “n” sesi, “kapanmaya, affa, da” sözcüklerindeki “a” sesi, “gönlünde, ipeklere” sözcüklerindeki “e” sesi, “kalbi, sevgili” sözcüklerinde bulunan “i” sesi tek ses benzerliğinden dolayı yarım uyağa; “sordum, bodrum” sözcüklerinde yer alan “u” ve “m” sesleri iki ses benzerliğinden dolayı tam uyağa, “baharında, sonbaharında” ifadelerinde üç sestenden fazla bir benzerlik söz konusu olduğundan zengin/tunç uyağa örnek olur.

Dağların yıkılışını gördüm bir Venüs bardağında

Köle gibi satıldım pazarlar pazarında

Güneşin sarardığını gördüm Konstantin duvarında

Senin hayallerinle yandım düşlerin civarında

Gölgendi yansıyıp duran bengisu pınarında

Ölüm düşüncesinin beni sardığı şu anda

Verilmemiş hesapların korkusuyla

Sana geldim ayaklarına kapanmaya geldim

Af dilemeye geldim affa layık olmasam da

Sevgili

En sevgili

Ey sevgili

Uzatma dünya sürgünümü benim

Şiirin bu kısmında dikkati çeken husus diğer kısımlara göre iç kafiyenin en az olduğu kısım oluşudur ve burada iç kafiyeden ziyade mısra sonu kafiyenin daha fazla olduğu çok rahatlıkla söylenebilir. Şiirde geçen “gibi, beni” sözcüklerindeki “i” sesi, “sarardığını, sardığı” sözcüklerindeki “ı” sesi, “anda, korkusuyla” ifadelerindeki “a” sesi, “affa, da” sözcüklerindeki “a” sesi tek ses benzerliğinden dolayı yarım uyağa; mısra sonlarında bulunan “pazarında, duvarında, civarında, pınarında” sözcüklerinde “a” ve “r” sesleri de tam uyağa örnek olur.

Ülkedeki kuşlardan ne haber vardır

Mezarlardan bile yükselen bir bahar vardır

Aşk celladından ne çıkar madem ki yar vardır

Yoktan da vardan da ötede bir Var vardır

Hep suç bende değil beni yakıp yıkan bir nazar vardır

O şarkıya özenip söylenecek mısralar vardır

Sakın kader deme kaderin üstünde bir kader vardır

Ne yapsalar boş göklerden gelen bir karar vardır

Gün batsa ne olur geceyi onaran bir mimar vardır

Yanmışsam külümünden yapılan bir hisar vardır

Yenilgi yenilgi büyüyen bir zafer vardır

Sırların sırrına ermek için sende anahtar vardır

Göğsünde sürgününü geri çağırın bir damar vardır

Senden ümit kesmem kalbinde merhamet adlı bir çınar vardır

Sevgili
En sevgili
Ey sevgili

Şiirin son bölümü olan bu kısımda ise “ülkedeki, madem **ki**” sözcüklerinde “**k**” ve “**i**” sesleri, “**çık**ar” sözcüğü ile ayrıca mısra sonunda yer alan “**ba**har, **ya**r, **var**, **na**zar, **mı**sralar, **ka**rar, **mi**mar, **hi**sar, **ana**htar, **da**mar, **ç**ımar” sözcüklerinde “**a**” ve “**r**” sesleri ile “**ha**ber, **ka**der, **za**fer” sözcüklerinde yer alan “**e**” ve “**r**” sesleri, “**yo**ktan” veya “**va**rdan” ifadeleriyle kafiye olan “**yı**kan” sözcüğünde “**a**” ve “**n**” sesleri **tam uyak** olurken “**ne**, **bile**, **ö**tede” sözcüklerindeki “**e**” sesi, “**he**p, **ya**kı**p**” sözcüklerindeki “**p**” sesi, “**de**me, **ü**stünde” sözcüklerinde “**e**” sesi, “**ya**psalar, **ol**ur” sözcüklerinde “**r**” sesi, “**se**nde, **gö**ğsünde” sözcüklerindeki “**n**” sesi ise **yarım uyaktır**.

Üzerinde inceleme yaptığımız ve serbest şiirin güzel örneklerinden biri olan söz konusu şiir her ne kadar belirli bir kafiye düzenine bağlı kalınarak yazılmış olmasa da şiiri okuyan kişilerde bu şiir, bilinçli bir kafiye düzeniyle oluşturulmuş hissi uyandırmaktadır. Sezai Karakoç’un anlamı kuvvetlendirmek, şiirin ritmini sağlamak ve belirli bir ahengi oluşturmak için şiirin bütününde iç kafiyeyle sıklıkla yer verdiği ve bu iç kafiyelerin de şiire zenginlik kattığını söylemek mümkündür. Tespitlerimize göre şair, şiirinin ahengini oluştururken başta yarım kafiye olmak üzere en çok tam ve zengin kafiyeyle yararlanmıştır. Sonuç olarak şairin mısra içi kafiyeyle şiirini oluşturması anlatımına güç kazandırdığı gibi diğer biçimsel unsurlarla ayrı bir armoni oluşturmuş ve söyleyişine de ritmik bir hava katmıştır.

● Erhan Çapraz

Hayal

bir hayal tufanı eser başımda
yağmur damla damla düşer içime
hiç bilmem kaç yılda hangi yaşımda
bağlandıkça sanki döner sicime

sürükler hayatı daim peşinden
ayrılmaz hiç akranından eşinden
gece gündüz yediğinden aşından
su gibi lezzetli benzer içime

nokta nokta olur uzar satırlar
peşinden sürükler nice batırlar
efsanesi olmuş bütün yatırlar
sığamaz tavsife girmez biçime

harman olur tepelenir bir çeçe
erkenden başlarsa uzanır geçe
Fakîr’den zengine doymazdan aç
büyür sarı başak gelmez biçime

● Metin Özarslan

Yetim - Öksüz

Oğuz Bedir'e

Canım babam bu dünyadan gideli
Bıraktığı boşluk asla dolmadı
Hanım anam terk-i diyar edeli
Öksüz ömrün tadı tuzu olmadı

Anmadığım gün yok şefkatinizi
Tecelli bırakıp gitmekmiş bizi
Çekmekmiş teselli özleminizi
Başka tutunacak dalım kalmadı

Zaman aktı sessiz döndü mevsimler
Sararmaya durdu canlı resimler
Hafızamdan silindi de isimler
Gönlümün ağrısı hiç kaybolmadı

Yaşıyorum şimdi yetim ve öksüz
Çocukluk güzeldi sorumsuz yüksüz
İnsan boyun bükmez mi hiç büyüksüz
Yalan değil mahzun yüzüm gülmedi

Babalık dersine başladıysam da
Kızımın başını okşadıysam da
Nice güzel günler yaşadıysam da
İki yakam bir araya gelmedi

[boynu bükük]

